ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 215/85 *

I — Περιστατικά και διαδικασία

A — *Νομικό πλαίσιο και ιστορικό της διαφοράς*

1. Ο κανονισμός 1570/77 της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 1977, περί των προσαυξήσεων και μειώσεων που εφαρμόζονται κατά την παρέμβαση στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 206) ορίζει στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, ότι οι οργανισμοί παρεμβάσεως μπορούν, κατά την παρέμβαση, να εφαρμόζουν ειδική προσαύξηση για τη σίκαλη, η ιδιαίτερη καλή ποιότητα της οποίας επιτρέπει την αρτοποίηση εφόσον «οι μονάδες του αμυλογράμματος, στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, και με μια θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του αμύλου τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου, δεν ευρίσκονται κάτω των 200 μονάδων».

2. Η συνεταιριστική εταιρία Raiffeisen Hauptgenossenschaft eG (εφεξής: η Raiffeisen) υπέβαλε διάφορες αιτήσεις σχετικά με τη χορήγηση αυτής της ειδικής προσαυξήσεως για συνολική ποσότητα 29 706 τόνων αρτοποιήσιμης σίκαλης, συγκομιδής 1978, την οποία ανέλαβε το Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (ομοσπονδιακός οργανισμός παρεμβάσεως στις γεωργικές αγορές — εφεξής: BALM) μεταξύ Αυγούστου 1978 και Ιανουαρίου 1979.

Οι αιτήσεις αυτές απορρίφθηκαν από το BALM με σειρά αποφάσεων στις οποίες αναφερόταν ότι η σίκαλη δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις ποιότητας που καθορίζει το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77.

Από τους ποιοτικούς ελέγχους της σίκαλης προέκυψε καμπύλη αμυλογράμματος, στην οποία καταφάνηκε ότι από θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του αμύλου 60 βαθμών Κελσίου επιτυγχανόταν η μέγιστη τιμή των 360 μονάδων αμυλογράμματος στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου. Στη θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του αμύλου τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου, την οποία ορίζει η προαναφερθείσα διάταξη, η καμπύλη αμυλογράμματος εισέρχεται στην καθοδική πορεία και δεν παρουσιάζει πλέον παρά μόνο 280 μονάδες.

Κατά τη γνώμη του BALM δεν αρκεί, προκειμένου να τηρηθούν οι απαιτήσεις χορηγήσεως της προσαυξήσεως, το ότι σε θερμοκρασία του αμύλου 63 βαθμών Κελσίου επιτυγχάνεται η ελάχιστη τιμή των 200 μονάδων αμυλογράμματος, στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, επί καθοδικής πορείας του αμυλογράμματος.

3. Αμφισβητώντας τη σημασία που δόθηκε στην πορεία που λαμβάνει η γραμμή του αμυλογράμματος, η Raiffeisen άσκησε ενώπιον του Verwaltungsgericht προσφυγή κατά των εν λόγω απορριπτικών αποφάσεων. Με απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 1981 η προσφυγή απορρίφθηκε ως αβάσιμη: σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του αμύλου τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου οι 200 μονάδες αμυλογράμματος, στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, έπρεπε να επιτυγχάνονται «για πρώτη φορά». Κατά συνέπεια, η απαιτούμενη συντεταγμένη έπρεπε να βρίσκεται στην ανοδική πορεία της καμπύλης.

4. Η Raiffeisen εφεσίβαλε αυτή την απόφαση και το Verwaltungsgerichtshof έκρινε με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1983 ότι η προσαύξηση έπρεπε να χορηγηθεί. Το εν λόγω δικαστήριο τόνισε ότι από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως δεν συνάγεται καθόλου ότι η ελάχιστη τιμή των 200 μονάδων αμυλογράμματος, στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, πρέπει να επιτυγχάνεται σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του αμύλου τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου στην ανοδική πορεία της καμπύλης. Δεν έχει σημασία η προβλεπόμενη συντεταγμένη να επιτυγχάνεται κατά τη φάση της αυξήσεως ή τη φάση της μειώσεως του ιξώδους του αμύλου.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

5. Το BALM άσκησε κατ' αυτής της αποφάσεως αναίρεση προβάλλοντας ότι σύμφωνα με τους κανονισμούς που έχει εκδώσει στον τομέα της παρεμβάσεως — οι κανονισμοί αυτοί αναφέρονται στην αποκαλούμενη μέθοδο « Brabender » — το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι ο αριθμός των μονάδων αμυλογράμματος πρέπει να σημειώνεται στη μέγιστη τιμή της καμπύλης. Δοθέντος ότι η θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του αμύλου πρέπει να σημειώνεται στη μέγιστη τιμή του ιξώδους, δεν αρκεί η μέγιστη τιμή της ζελατινοποιήσεως, μετρούμενης σε μονάδες αμυλογράμματος, να επιτυγχάνεται σε θερμοκρασία κατώτερη των 63 βαθμών Κελσίου. Η αντικειμενική δικαιολόγηση αυτής της απαιτήσεως έγκειται στο γεγονός ότι καθώς κατέρχεται η καμπύλη του αμυλογράμματος, μειώνεται η αρτοποιήσιμη ποιότητα του αλεύρου που παρασκευάζεται από τη σίκαλη. Επομένως, η σίκαλη, της οποίας ο αριθμός των μονάδων αμυλογράμματος έχει ήδη υπερβεί τη μέγιστη τιμή του τη στιγμή που επιτυγχάνεται η θερμοκρασία-όριο των 63 βαθμών Κελσίου δεν έχει την αναγκαία ποιότητα που να δικαιολογεί την καταβολή προσαυξήσεως.

Η Raiffeisen θεωρεί ότι η ορθότητα της ερμηνείας που έδωσε το Verwaltungsgerichtshof στην επίδικη διάταξη επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από την τροποποίηση που επέφερε σ' αυτή τη διάταξη το άρθρο 1, ψηφίο 4, του κανονισμού 2160/84 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1984 (ΕΕ L 197, σ. 21). Σύμφωνα με αυτή την τροποποίηση η προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 έγκειται στο ότι « το ιξώδες μιας υδατώδους ανάρτησης στην ολική άλεση (συμπεριλαμβανομένου του φύτρου) στο διάγραμμα του αμυλογράφου Brabender δεν βρίσκεται κάτω των 200 μονάδων σε μια μέγιστη θερμοκρασία ίση με 63 βαθμούς Κελσίου στο μέγιστο της καμπύλης ». Επομένως, η ρητή αυτή τροποποίηση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν απλή ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως.

6. Το Bundesverwaltungsgericht, θεωρώντας ότι στην υπόθεση αυτή ανακύπτουν ζητήματα ερμηνείας της εν λόγω κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, αποφάσισε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, να αναβάλει την έκδοση αποφάσεως και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Πώς πρέπει να ερμηνευτεί ο όρος " θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως " που περιέχεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1570/77 της Επιτροπής, της 11ης Απριλίου 1977, περί των προσαυξήσεων και μειώσεων που εφαρμόζονται κατά την παρέμβαση στον τομέα των σιτηρών, όπως αρχικώς ίσχυε, δηλαδή πριν από την τροποποίησή του με το άρθρο 1, ψηφίο 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2160/84 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1984, δηλαδή ή

α) ότι είναι " θερμοκρασίες ζελατινοποιήσεως " όλες οι θερμοκρασίες που αναπτύσσονται κατά τη διαδικασία της ζελατινοποίησης

β) ή ότι « θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως » είναι μόνο εκείνη που επιτυγχάνεται στη μέγιστη τιμή ιξώδους;

2) Σε περίπτωση που στο εναλλακτικό ερώτημα 1α) δοθεί καταφατική απάντηση:

Πώς πρέπει να ερμηνευτεί στο σύνολό της η ρύθμιση του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του προαναφερθέντος κανονισμού, δηλαδή ή

α) ότι η συντεταγμένη θερμοκρασίας ζελατινοποιήσεως τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου και τιμής αμυλογράμματος όχι κατώτερης των 200 μονάδων πρέπει να επιτευχθεί όταν η καμπύλη αμυλογράμματος εξακολουθεί να έχει ανοδική φορά

β) ή ότι αρκεί, σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου, η κατά την εκ νέου καθοδική της φορά καμπύλη αμυλογράμματος να μη βρίσκεται κάτω των 200 μονάδων;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο εναλλακτικό ερώτημα 1β) ή στο εναλλακτικό ερώτημα 2α):

Υπάρχει στο κοινοτικό δίκαιο γενική αρχή της ισότητας, αντίστοιχη με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που να υποχρεώνει το Συμβούλιο και την Επιτροπή, ως κοινοτικούς νομοθέτες, κατά τη ρύθμιση πραγματικών καταστάσεων, να αντιμετωπίζουν κατά τον ίδιο τρόπο όμοιες (ισοδύναμες) πραγματικές καταστάσεις και, συνεπώς, να προβλέπουν τις ίδιες έννομες συνέπειες γι' αυτές;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα:

Είναι παράνομη η ρύθμιση του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του προαναφερθέντος κανονισμού λόγω παραβιάσεως της επιταγής ισότητας μεταχειρίσεως, διότι — όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα:

α) η αναφερόμενη στην εν λόγω διάταξη αρτοποιήσιμη σίκαλη, της οποίας οι μονάδες αμυλογράμματος στην ολική άλεση συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου και σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου σε ανοδική καμπύλη αμυλογράμματος δεν βρίσκονται κάτω από 200 μονάδες, καθώς και

β) η υπό κρίση στην παρούσα υπόθεση αρτοποιήσιμη σίκαλη, της οποίας οι μονάδες αμυλογράμματος στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, σε ορισμένες περιπτώσεις,

— σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως 61 βαθμών Κελσίου σε ανοδική καμπύλη αμυλογράμματος φθάνει τις 610 ή 470 μονάδες και στη συνέχεια

— σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως 63 βαθμών Κελσίου σε καθοδική καμπύλη αμυλογράμματος φθάνει τις 560 και 390 μονάδες,

είναι της ίδιας ποιότητας και επομένως πρέπει να χορηγηθεί η ίδια προσαύξηση λόγω ποιότητας; »

Β — *Παρατηρήσεις του παραπέμποντος δικαστηρίου*

Το ουσιώδες ζήτημα που τίθεται εν προκειμένω είναι, κατά το Bundesverwaltungsgericht, το αν η αρτοποιήσιμη σίκαλη που πωλήθηκε από τη Raiffeisen στο BALM ανταποκρίνεται στην απαίτηση ποιότητας που θέτει το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 1977.

Η απόφαση του παραπέμποντος δικαστηρίου εξαρτάται από την απάντηση στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο. Επί των ερωτημάτων αυτών το Bundesverwaltungsgericht ανέπτυξε τις ακόλουθες σκέψεις.

Υπογραμμίζει καταρχάς τις δυσκολίες που θέτει η ερμηνεία του όρου « θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως » που χρησιμοποιείται στην προαναφερθείσα διάταξη.

Στηριζόμενο στα περιστατικά που θεώρησε ως αποδεδειγμένα το Verwaltungsgerichtshof παρατηρεί ότι η από απόψεως αρτοποιήσεως ποιότητα του αλεύρου που παρασκευάζεται από αρτοποιήσιμη σίκαλη εξαρτάται από τη δυνατότητα ζελατινοποιήσεως της ζύμης που παρασκευάζεται από το άλευρο σικάλεως και ότι οι ιδιότητες της ζελατινοποιήσεως αυτής της ζύμης προκύπτουν από το βαθμό του ιξώδους σε διάφορες θερμοκρασίες.

Αναφερόμενο στην περιγραφή της χρησιμοποιούμενης μεθόδου για τη μέτρηση της δυνατότητας ζελατινοποιήσεως της ζύμης, το παραπέμπον δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ζελατινοποίηση αποτελεί μια μέθοδο ορισμένης διάρκειας που συνεπάγεται με την άνοδο της θερμοκρασίας αύξηση του ιξώδους του αμύλου σε μια πρώτη φάση, στη συνέχεια δε από ένα ορισμένο επίπεδο θερμοκρασίας μείωση του εν λόγω ιξώδους.

Βάσει αυτών των παρατηρήσεων το παραπέμπον δικαστήριο θέτει το ερώτημα πώς πρέπει να ερμηνευτεί η έννοια « θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως » και, στην περίπτωση που πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτή η έννοια αναφέρεται σε όλες τις θερμοκρασίες που σημειώνονται κατά τη διάρκεια της ζελατινοποιήσεως, πώς πρέπει να νοηθεί στο σύνολό της η επίδικη διάταξη.

Κατά τη γνώμη του, ενόψει του γεγονότος ότι το όριο θερμοκρασίας ζελατινοποιήσεως 63 βαθμών Κελσίου μπορεί να επιτευχθεί είτε επί της ανοδικής πορείας είτε επί της καθοδικής πορείας της καμπύλης αμυλογράμματος και ότι και στις δύο περιπτώσεις οι μονάδες αμυλογράμματος στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, δεν είναι λιγότερες από 200, η επίδικη διάταξη τηρείται τόσο στην πρώτη όσο και στη δεύτερη περίπτωση.

Η χρησιμοποίηση του όρου « τουλάχιστον » 63 βαθμών Κελσίου δεν επιβάλλει, αντίθετα από την άποψη που υποστηρίζει το BALM, να επιτυγχάνεται το όριο της θερμοκρασίας 63 βαθμών Κελσίου στην ανοδική πορεία της καμπύλης αμυλογράμματος. Εξάλλου, το παραπέμπον δικαστήριο αμφισβητεί την αναφορά της Επιτροπής στις αιτιολογικές σκέψεις του τροποποιητικού της κανονισμού 2160/84 της 26ης Ιουλίου 1984, σύμφωνα με τις οποίες επιδιώκεται με τα στοιχεία του αμυλογράμματος, όπως ήδη και με τον τροποποιηθέντα κανονισμό, να καθοριστεί το μέγιστο όριο του ιξώδους της ζύμης. Το παραπέμπον δικαστήριο θεωρεί, αντιθέτως, ότι η ερμηνεία της διατάξεως στον αρχικό κανονισμό δεν μπορεί να εξαρτάται από το ότι επιδιωκόταν « σιωπηρώς », κατά την πρόθεση του νομοθέτη, αυτός ο στόχος, ο οποίος έπρεπε να διατυπωθεί με επαρκή σαφήνεια σ' αυτή την ίδια τη διάταξη, πράγμα που φαίνεται αμφίβολο εν προκειμένω.

Ως προς το τρίτο και το τέταρτο ερώτημα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο το παραπέμπον δικαστήριο τονίζει την αναγκαιότητα να επιλυθεί προηγουμένως το ζήτημα αν είναι δυνατό να υποστηριχθεί, με αρκετό βαθμό βεβαιότητας, ότι η αρτοποιήσιμη σίκαλη, για την οποία αρκεί η καμπύλη αμυλογράμματος να επιτυγχάνει 200 μονάδες σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως 63 βαθμών Κελσίου, όταν βρίσκεται στο ανώτερο σημείο της, είναι καλύτερης ποιότητας από την αρτοποιήσιμη σίκαλη, για την οποία, στην ίδια θερμοκρασία, η καμπύλη αμυλογράμματος στην καθοδική της πορεία βρίσκεται ακόμη κάτω από 200 μονάδες. Η σίκαλη που πωλήθηκε από τη Raiffeisen εμπίπτει στην τελευταία αυτή περίπτωση σύμφωνα με τα στοιχεία που περιέχονται στα συνημμένα στην παραπεμπτική διάταξη παραρτήματα 1 και 2.

Το Bundesverwaltungsgericht δεν θεωρεί ότι η σίκαλη αυτή είναι κατώτερης ποιότητας από αυτή που αναφέρεται στην επίδικη διάταξη, αλλά θεωρεί πάντως ότι πρόκειται για πραγματικό ζήτημα που επιβάλλει να ληφθεί η γνώμη ειδικού. Επισύναψε, εξάλλου, στην παραπεμπτική του Διάταξη δύο εκθέσεις των καθηγητών H. Bolling και M. D. Weipert, που πραγματεύονται τα προβλήματα που συνδέονται με την ποιότητα της σίκαλης (παραρτήματα 3 και 4).

Γ — *Γραπτή διαδικασία*

1. Η Διάταξη του Bundesverwaltungsgericht περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Ιουλίου 1985.

2. Σύμφωνα με το άρθρο 20 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ κατατέθηκαν γραπτές παρατηρήσεις στις 9 Σεπτεμβρίου 1985 από το BALM, αναιρεσείον, εκπροσωπούμενο από τον Stockburger, δικηγόρο, στις 7 Οκτωβρίου 1985 από τη Raiffeisen Hauptgenossenschaft, αναιρεσίβλητη, εκπροσωπούμενη από τον Festge, δικηγόρο, και στις 8 Οκτωβρίου 1985 από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Dierk Booss.

3. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Αποφάσισε πάντως να ζητήσει από τα μέρη να εμφανιστούν στη συνεδρίαση συνοδευόμενα από εμπειρογνώμονα στον τομέα της ποιότητας της σίκαλης ως προς την αρτοποίηση.

Με απόφαση της 16ης Μαΐου 1986, το Δικαστήριο αποφάσισε κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας να αναθέσει την υπόθεση στο τρίτο τμήμα.

II — Γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

Α — *Επί του πρώτου και του δεύτερου ερωτήματος*

1. *Παρατηρήσεις που κατέθεσε η Raiffeisen*

Κατά τη Raiffeisen, από την ανάλυση της ακριβούς εξελίξεως της μεθόδου μετρήσεως και καταγραφής του ιξώδους του αλεύρου σίκαλης μέσω του αμυλογράφου τύπου Brabender συνάγεται ότι η καμπύλη αμυλογράμματος αρχίζει στη θερμοκρασία των 25 βαθμών Κελσίου και σταματά στους 90 βαθμούς Κελσίου. Αυτό επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από τις καμπύλες αμυλογράμματος που επισύναψε το Bundesverwaltungsgericht ως παραρτήματα 1 και 2 στην παραπεμπτική του Διάταξη.

Κατά τη διάρκεια αυτής της ανόδου της θερμοκρασίας (επομένως, επί διαφοράς 65 βαθμών Κελσίου), μετράται η έναρξη της ζελατινοποιήσεως, η αύξησή της, το χρονικό σημείο όπου επιτυγχάνεται η μέγιστη τιμή της και το χρονικό σημείο και η ταχύτητα, όπου στη συνέχεια μειώνεται. Η ζελατινοποίηση του αμύλου δεν επέρχεται απότομα αλλά εκτείνεται σε αρκετά μακρό χρονικό διάστημα, έτσι δε εξηγείται γιατί η θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν η θερμοκρασία στη μέγιστη τιμή του ιξώδους.

Αντιθέτως, αυτό που πρέπει να θεωρηθεί σαν θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως είναι το σύνολο της εξελίξεως των θερμοκρασιών κατά τη διάρκεια μετρήσεως μεταξύ 25 και 90 βαθμών Κελσίου, επειδή το ιξώδες επιτυγχάνεται κατά τη διάρκεια της συνολικής αυτής εξελίξεως ή, εν πάση περιπτώσει, το μεσοδιάστημα θερμοκρασιών μεταξύ περίπου 48 και 75 βαθμών Κελσίου, στο οποίο η ζελατινοποίηση αυξάνει και μειώνεται απότομα, αποτελεί ακριβώς τη θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως.

Η Raiffeisen υποστηρίζει ότι η ερμηνεία αυτή επιρρωνύεται από αυτό το ίδιο το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77, από το πνεύμα και το σκοπό των διατάξεων του εν λόγω άρθρου, καθώς και από το ιστορικό της εξελίξεώς του.

Κατά τη Raiffeisen, από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως συνάγεται ότι αν η θέληση των συντακτών του κανονισμού 1570/77 ήταν να έχει σημασία μόνο η θερμοκρασία που επιτυγχάνεται όταν το ιξώδες παρουσιάζει τη μεγαλύτερη τιμή, δεν θα είχαν μιλήσει γενικώς για « θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως » αλλά, πιο συγκεκριμένα, για « τελική θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως ». Εξάλλου, προβλέφθηκε αργότερα διαφορετική διατύπωση αυτής της διατάξεως, κατά τη θέσπιση του τροποποιητικού κανονισμού 2160/84 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1984 (ΕΕ L 197, σ. 21).

Η Raiffeisen προσθέτει ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι ο συντάκτης του κανονισμού θέλησε σιωπηρά να πει με την προαναφερθείσα διάταξη κάτι διαφορετικό από αυτό που εκφράζεται με το γράμμα της θεωρούμενο αντικειμενικά, πρέπει να θεωρηθεί επιτρεπτό το να του αντιταχθεί η διατύπωση που επέλεξε. Η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, που εφαρμόζεται επίσης στο κοινοτικό δίκαιο, επιβάλλει η διάταξη να εφαρμόζεται κατά τον τρόπο που την εννοούν η Raiffeisen και κάθε αντικειμενικός τρίτος.

Το πνεύμα και ο σκοπός των διατάξεων του άρθρου 6 επιβάλλουν επίσης την ερμηνεία που υποστηρίζει η Raiffeisen.

Η Raiffeisen κάνει διάκριση μεταξύ των διαφόρων ποιοτήτων της παραγόμενης σίκαλης σε δύο κύριες κατηγορίες: αφενός, της σίκαλης που προορίζεται για ζωοτροφές, αφετέρου, της αρτοποιήσιμης σίκαλης.

Κατά το άρθρο 7 του κανονισμού 2727/75 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 158) η σίκαλη που προσφέρεται στην παρέμβαση πρέπει να αναλαμβάνεται όπως κάθε άλλο σιτηρό.

Δεδομένου ότι η τιμή παρεμβάσεως της σίκαλης αποτελεί συνάρτηση με καθορισμένο ποσοτικό τύπο, εφαρμόζονται μειώσεις ή προσαυξήσεις ανάλογα με το αν η προσφερόμενη ποιότητα στην παρέμβαση είναι κατώτερη ή ανώτερη από τον ποιοτικό τύπο.

Ο κανονισμός της Επιτροπής 1570/77 που καθορίζει αυτές τις προσαυξήσεις και μειώσεις για τα σιτηρά παρεμβάσεως προβλέπει, επιπλέον, τη χορήγηση ειδικής προσαυξήσεως για την αρτοποιήσιμη σίκαλη, ο σκοπός και τα κριτήρια της οποίας καθορίζονται στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη.

Η Raiffeisen θεωρεί ότι το τεχνολογικό κριτήριο της ελάχιστης ποιότητας που προβλέπεται εκεί είναι επαρκές, δεδομένου ότι το κριτήριο αυτό αφήνει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως που αντιστοιχεί εντός της κατηγορίας των διαφόρων ειδών αρτοποιήσιμης σίκαλης προς τη διαφορά μεταξύ της ελάχιστης ποιότητας και της μέγιστης ποιότητας. Επομένως, κάθε σίκαλη που το αμυλόγραμμά της είναι κατάλληλο για την αρτοποίηση καλύπτεται από το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77.

Τέλος, το ιστορικό της εξελίξεως των διατάξεων του εν λόγω άρθρου επιβεβαιώνει ομοίως την ορθότητα της απόψεως της Raiffeisen.

Το άρθρο 6, παράγραφος 1, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 1415/69 της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1969 (ABl. L 182, σ. 11) και το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1493/71 της Επιτροπής της 13ης Ιουλίου 1971 (ABl. L 157, σ. 21) όριζαν, όπως αρχικά ίσχυαν, ότι η προσαύξηση χορηγείται για τη σίκαλη καθόσον « οι μονάδες αμυλογράμματος δεν είναι λιγότερες από 330 ».

Οι διατάξεις αυτές στηρίζονται μόνο στο επίπεδο αμυλογραμμάτων και μόλις με τον κανονισμό 1833/76 της Επιτροπής της 28ης Ιουλίου 1976 (ABl. L 203, σ. 28) το άρθρο 6, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού 1493/71 τροποποιήθηκε με την προσθήκη ενός δεύτερου κριτηρίου, δηλαδή της θερμοκρασίας των 63 βαθμών Κελσίου.

Από τον κανονισμό 2160/84 της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1984 (EE L 197, σ. 21), που ρητά χαρακτηρίζεται σαν τροποποιητικός κανονισμός, συνάγεται επίσης ότι δεν μπορούσε προηγουμένως να ληφθεί ως βάση το νέο στοιχείο « μέγιστο της καμπύλης ».

Ομοίως, η τρίτη αιτιολογική σκέψη του τελευταίου αυτού κανονισμού και η αναφορά στη μέθοδο Brabender δεν επιτρέπουν να συναχθεί κάτι διαφορετικό, δεδομένου ότι η μέθοδος αυτή στηρίζεται αποκλειστικά στο επίπεδο αμυλογραμμάτων και δεν αναφέρεται κατά κανένα τρόπο στη θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως.

Αρκεί, επομένως, κατά τη γνώμη της Raiffeisen, η καμπύλη αμυλογράμματος να μη βρίσκεται, στη θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου, κάτω από 200 μονάδες κατά την καθοδική της φάση.

2. *Παρατηρήσεις που κατέθεσε το BALM*

Το BALM δεν διατύπωσε με τις προτάσεις του διαφορετικά αιτήματα από αυτά που υπέβαλε στο Bundesverwaltungsgericht με την αίτησή του αναιρέσεως της 7ης Ιουνίου 1984, καθώς και με το συμπληρωματικό του υπόμνημα της 7ης Μαρτίου 1985.

Με την αίτησή του αναιρέσεως το BALM προβάλλει ότι, σύμφωνα με τα κριτήριά του παρεμβάσεως, οι ιδιαίτερες απαιτήσεις ποιότητας της σίκαλης, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 δεν πληρούνται παρά μόνο όταν το αμυλόγραμμα σε πλήρη άλεση, περιλαμβανομένου και του φύτρου, δείχνει τουλάχιστον 200 μονάδες αμυλογράμματος και θερμοκρασία τουλάχιστον 63 βαθμούς Κελσίου στο μέγιστο της ζελατινοποιήσεως. Έπρεπε επομένως να καταγραφούν οι μονάδες αμυλογράμματος στο υψηλότερο σημείο της καμπύλης και η θερμοκρασία έπρεπε να καταγραφεί τη στιγμή που το ιξώδες έφθανε στο μεγαλύτερό του σημείο. Πράγματι, κατά το BALM, στην καθοδική πορεία της καμπύλης του αμυλογράφου, η από απόψεως αρτοποιήσεως ποιότητα του αλεύρου που παρασκευάζεται με την αρτοποιήσιμη σίκαλη μειώνεται σημαντικά, ακόμη και όταν οι καταμετρηθείσες μονάδες στον αμυλογράφο βρίσκονται κάτω από το όριο των 200 μονάδων σε βασική θερμοκρασία 63 βαθμών Κελσίου.

Το BALM αμφισβητεί την απόφαση του κατ' έφεση δικάζοντος δικαστηρίου και διατυπώνει τη γνώμη του ουσιαστικώς επί δύο σημείων.

Το πρώτο σημείο αφορά τη γραμματική ερμηνεία της επίδικης διατάξεως. Η διατύπωση αυτής της διατάξεως αναφέρεται σε μια διαδικασία ελέγχου κατά τη μέθοδο Brabender, όπως αυτή καθορίζεται στους κανονισμούς σχετικά με την παρέμβαση. Αφετέρου, το καθοριστικό κριτήριο για την από απόψεως αρτοποιήσεως ποιότητα ενός αλεύρου είναι η σχέση μεταξύ της θερμοκρασίας (63 βαθμοί Κελσίου) και του ιξώδους στο υψηλότερο σημείο του (που ισούται με το μέγιστο σημείο που δείχνει ο αμυλογράφος). Επομένως, η φράση «δεν ευρίσκονται κάτω των 200 μονάδων» που περιέχεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 δεν μπορεί παρά να αναφέρεται στο μέγιστο σημείο που δείχνει ο αμυλογράφος.

Το δεύτερο σημείο αφορά το γράμμα της πέμπτης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού 1570/77. Η αφηρημένη του διατύπωση δεν επιτρέπει να καθοριστούν τα φυσικά και τεχνολογικά κριτήρια, στα οποία πρέπει να ανταποκρίνεται η σίκαλη που προορίζεται για αρτοποίηση, ώστε να μπορεί να χορηγηθεί προσαύξηση. Καταφαίνεται επίσης ότι είναι αδύνατο να συναχθούν ερμηνευτικά κριτήρια σχετικά με τη σχέση μεταξύ των μονάδων αμυλογράμματος στην ολική άλεση, συμπεριλαμβανομένου και του φύτρου, και της θερμοκρασίας ζελατινοποιήσεως του αμύλου.

Τέλος, με το συμπληρωματικό του υπόμνημα της 7ης Μαρτίου 1985, το BALM αμφισβητεί το επιχείρημα της Raiffeisen ότι ο κανονισμός 2160/84 της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1984 (ΕΕ L 197, σ. 21) που επιγράφεται ως «τροποποιητικός» σημαίνει ότι μετέβαλε τη νομική κατάσταση.

Το BALM υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι συνάγεται σαφώς από το γράμμα του προοιμίου του κανονισμού 2160/84 ότι ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να συμπληρώσει το άρθρο 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 αποκλειστικά με το σκοπό να διασαφηνίσει και διευκρινίσει τη νομική κατάσταση που ίσχυε ήδη από της εκδόσεως του εν λόγω κανονισμού 1570/77. Αφετέρου, το BALM επισημαίνει το γεγονός ότι οι όροι «κανονισμός που τροποποιεί» ή «τροποποιητικός νόμος» χρησιμοποιούνται από νομοτεχνική άποψη αποκλειστικά για να επέλθουν ουσιαστικές νομικές μεταβολές, επίσης όμως και για να γίνουν απλές μεταβολές διατυπώσεως, ενώ η νομική κατάσταση παραμένει αμετάβλητη.

3. *Παρατηρήσεις που κατέθεσε η Επιτροπή*

Η Επιτροπή διαπιστώνει καταρχάς τις δυσκολίες που παρουσιάζει η ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 λόγω του γεγονότος ότι δεν καθορίζεται η θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως. Οι δυσκολίες αυτές εξηγούν, εξάλλου, γιατί η Επιτροπή, όταν θέσπισε τον τροποποιητικό της κανονισμό 2160/84 της 26ης Ιουλίου 1984, διατύπωσε την πέμπτη περίπτωση κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην είναι πλέον αναγκαία η έννοια της θερμοκρασίας ζελατινοποιήσεως. Οι λόγοι αυτής της τροποποιήσεως αναφέρονται λεπτομερώς στην τρίτη αιτιολογική σκέψη αυτού του κανονισμού.

Η Επιτροπή θεωρεί, εξάλλου, ότι δεν είναι σωστό να ερμηνευτεί μια διάταξη που θεσπίστηκε το 1977 αποκλειστικά βάσει μιας διατάξεως που θεσπίστηκε επτά χρόνια αργότερα και που προϋποθέτει σιωπηρώς την επόμενη διάταξη. Αναφέρει σχετικά μ' αυτό την άποψη που υιοθέτησε το Δικαστήριο στην απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1983 (Papierfabrik Schoellershammer κατά Επιτροπής, 283/82, Συλλογή σ. 4219, σκέψη 6), κατά την οποία δεν είναι δυνατό να συναχθούν από μια μεταγενέστερη τροποποίηση, η οποία επέφερε διευκρινίσεις, συνέπειες ως προς την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στον κανονισμό, όπως αρχικά ίσχυε. Από την ανάλυση ακριβώς του πνεύματος και της οικονομίας της διατάξεως — αποκλειστικά όπως αρχικά ίσχυε — καθορίζεται ποια είναι η ορθή ερμηνεία.

Η έννοια και ο σκοπός της εν λόγω διατάξεως συνάγονται, κατά την Επιτροπή, από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 2727/75 του Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1975, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 158), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1143/76 του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1976 (ΕΕ ειδ.

έκδ. 03/015, σ. 95) κατά το οποίο είναι δυνατό, κατά τον καθορισμό της τιμής παρεμβάσεως, να εφαρμοστεί προσαύξηση για την αρτοποιήσιμη σίκαλη που παρουσιάζει ορισμένα ποιοτικά χαρακτηριστικά.

Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1570/77 διευκρινίζει αυτά τα χαρακτηριστικά υπό την έννοια ότι πρόκειται για « ιδιαίτερα καλή ποιότητα » που προσδιορίζεται λεπτομερώς.

Από μια σύγκριση αυτής της διατάξεως με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1629/77 της Επιτροπής της 20ής Ιουλίου 1977, περί λεπτομερειών εφαρμογής των ειδικών μέτρων παρεμβάσεως που προορίζονται για τη συγκράτηση (υποστήριξη) της αναπτύξεως της αγοράς του προς αρτοποίηση μαλακού σίτου (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 223) προκύπτει ότι ο αρτοποιήσιμος μαλακός σίτος δεν χρειάζεται προφανώς να είναι ιδιαίτερα καλής ποιότητας, δεδομένου ότι γίνεται δεκτός στην παρέμβαση αν είναι « υγιής, ανόθευτος και σύμφωνος προς τα συναλλακτικά ήθη ». Γι' αυτό, εξάλλου, ορισμένα από τα κριτήρια που διατυπώνονται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού είναι λιγότερο αυστηρά απ' ό,τι τα αντίστοιχα κριτήρια που περιέχονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 1570/77.

Η Επιτροπή θεωρεί, επομένως, ότι ο σκοπός και το πνεύμα της εν λόγω διατάξεως είναι να διασφαλιστεί ότι μόνο για τη σίκαλη ιδιαίτερα καλής ποιότητας μπορεί να χορηγηθεί προσαύξηση.

Επ' αυτού, η Επιτροπή αναφέρεται στις δύο επιστημονικές εκθέσεις που επισυνάπτονται ως παραρτήματα στην παραπεμπτική Διάταξη και στην τυποποιημένη μέθοδο ICC 126 της διεθνούς ενώσεως χημείας των σιτηρών του Μαρτίου 1976 που υιοθετούν το μέγιστο σημείο της καμπύλης αμυλογράφου και που λαμβάνουν ως βάση τη χρησιμοποίηση της μεθόδου Brabender και του καθορισμού των μονάδων αμυλογράμματος όταν το ιξώδες έχει τη μέγιστη τιμή του.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι αυτή η μέθοδος Brabender που έγκειται στη μέτρηση των μονάδων αμυλογράμματος, όταν το ιξώδες έχει επιτύχει τη μέγιστη τιμή του, είχε ήδη αναγνωριστεί πριν από το 1984 επί διεθνούς επιπέδου, καθώς και στη Γερμανία. Αυτή ακριβώς η μέθοδος εφαρμόζεται στο πλαίσιο του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 και, επομένως, η θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως υπό την έννοια αυτής της διατάξεως είναι η θερμοκρασία στην οποία επιτυγχάνεται η μέγιστη τιμή του ιξώδους. Κατά συνέπεια, παρέλκει πλέον η απάντηση στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα.

B — *Επί του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος*

1. *Παρατηρήσεις που κατέθεσε η Raiffeisen*

Επί των δύο άλλων προδικαστικών ερωτημάτων που υπέβαλε το παραπέμπον δικαστήριο η Raiffeisen λαμβάνει θέση μόνο επικουρικώς.

Όσον αφορά το τρίτο ερώτημα, ισχυρίζεται καταρχάς ότι η αρχή κατά την οποία παρόμοιες καταστάσεις πρέπει να αντιμετωπίζονται με ίδιο τρόπο και η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων που συνάγεται από αυτή συνιστούν κατευθυντήρια γραμμή της Συνθήκης ΕΟΚ στο σύνολό της.

Η Raiffeisen αναφέρει στη συνέχεια ότι η γενική αρχή της ισότητας αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα στην Κοινότητα και η τήρησή της αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών του δικαίου, την τήρηση των οποίων διασφαλίζει το Δικαστήριο. Παραθέτει σχετικώς την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1970 (Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Slg. σ. 1125 και επ., ιδίως σ. 1135).

Δυνάμει αυτής της αρχής, που αποτελεί μέρος των θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού δικαίου, παρόμοιες καταστάσεις δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο, εκτός αν δικαιολογείται αντικειμενικώς διαφοροποίηση. Αυτό απορρέει από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ιδίως από τις αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 1977 (« Quellmehl », συνεκδικασθείσες υποθέσεις 117/76 και 16/77, Slg. σ. 1753 και επ., ιδίως σ. 1770, και « Gritz de maïs », συνεκδικασθείσες υποθέσεις 124/76 και 20/77, Slg. σ. 1795 και επ., ιδίως σ. 1812),

τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 1978 (« Isoglucose », 125/77, Slg. σ. 1991 και επ., και συνεκδικασθείσες υποθέσεις 103 και 145/77, Slg. σ. 2037 και επ.), την απόφαση της 27ης Μαρτίου 1980 (« Διαχρονικά αποτελέσματα των προδικαστικών αποφάσεων », συνεκδικασθείσες υποθέσεις 66, 127 και 128/79, Slg. σ. 1237 και επ.) και την απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 1980 (« Εκούσια γερμανική ασφάλιση », 810/79, Slg. σ. 2747 και επ.).

Αυτός ο κανόνας, κατά τον οποίο πανομοιότυπες καταστάσεις πρέπει να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο, πρέπει να τηρείται από το Συμβούλιο και την Επιτροπή κατά την άσκηση των κανονιστικών τους εξουσιών.

Επί του τετάρτου ερωτήματος που υπέβαλε το παραπέμπον δικαστήριο η Raiffeisen παραθέτει την έκθεση του εργαστηρίου Aberham (παράρτημα 1).

Από το αποτέλεσμα των αναλύσεων και των πειραμάτων ψήσεως που διενεργήθηκαν καταδεικνύεται ότι η σίκαλη στο αμυλόγραμμα της οποίας καταγράφονται τιμές μεταξύ 470 και 610 μονάδων αμυλογράμματος σε 61 βαθμούς Κελσίου, πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει ισοδύναμη αξία με τη σίκαλη, τις οποίες οι μονάδες αμυλογράμματος σε θερμοκρασία ζελατινοποιήσεως τουλάχιστον 63 βαθμών Κελσίου δεν είναι λιγότερες από 200 στην ανοδική πορεία της καμπύλης. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται επίσης από το άρθρο των καθηγητών A. Bolling και M. Weipert που επισυνάπτει το Bundesverwaltungsgericht ως παράρτημα 3 στην παραπεμπτική του Διάταξη.

Εντούτοις, αν τα δύο είδη αρτοποιήσιμης σίκαλης έχουν την ίδια ποιότητα, δεν υφίσταται καμία περίσταση που να δικαιολογεί αντικειμενικώς διαφοροποίηση. Η Raiffeisen θεωρεί ότι το όργανο που είναι περιβεβλημένο με την κανονιστική εξουσία υποχρεούται στην περίπτωση αυτή να αξιολογήσει τις πανομοιότυπες περιστάσεις κατά τον ίδιο τρόπο και να χορηγήσει την ειδική προσαύξηση στις δύο ποιότητες της αρτοποιήσιμης σίκαλης.

2. *Παρατηρήσεις που κατέθεσε η Επιτροπή*

Όσον αφορά τα ερωτήματα 3 και 4 που υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht, η Επιτροπή ισχυρίζεται καταρχάς ότι το κοινοτικό δίκαιο περιέχει γενική αρχή ισότητας, δυνάμει της οποίας παρόμοιες περιστάσεις δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται διαφορετικά, εκτός αν δικαιολογείται αντικειμενικώς διαφοροποίηση.

Η Επιτροπή θεωρεί, εντούτοις, ότι δικαιολογείται η αντιμετώπιση της σίκαλης που παραδίδεται από την προσφεύγουσα στο BALM κατά διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι η σίκαλη που ανταποκρίνεται στα κριτήρια του άρθρου 6, παράγραφος 1, πέμπτη περίπτωση, του κανονισμού 1570/77 και, επομένως, δεν υφίσταται παραβίαση της αρχής της ισότητας.

Από το ότι μόνο ο έλεγχος κατά τη μέθοδο Brabender, όπου το ιξώδες επιτυγχάνει τη μέγιστη τιμή του σε θερμοκρασία 63 βαθμών Κελσίου, καθιστά δυνατή τη διαπίστωση της ιδιαίτερα καλής ποιότητας που αναφέρεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού έπεται ότι με διαφορετική πορεία της καμπύλης αμυλογράφου η ποιότητα μπορεί επίσης να είναι καλή, αλλά να μην ανταποκρίνεται πλέον στην ενιαία, ιδιαιτέρως καλή ποιότητα που επιδιώκει ο κοινοτικός νομοθέτης.

Η Επιτροπή επικαλείται σχετικώς τη γνώμη των συντακτών της εκθέσεως που είναι συνημμένη ως παράρτημα 3 στην παραπεμπτική Διάταξη και σύμφωνα με την οποία η « θερμοκρασία στο μέγιστο όριο της ζελατινοποιήσεως πρέπει να θεωρηθεί σαν κριτήριο ποιότητας του αμύλου », καθώς επίσης και τη γνώμη που διατυπώνεται στο σημείο 4.2 της εκθέσεως που έχει επισυναφθεί ως παράρτημα 4 και στο οποίο διευκρινίζεται ότι « τα προϊόντα που έχουν υψηλές μονάδες αμυλογράμματος (περισσότερο από 350), αλλά θερμοκρασίες ζελατινοποιήσεως κάτω από τους 63 βαθμούς Κελσίου στο ανώτατο σημείο του αμυλογράμματος παρουσιάζουν αισθητή αποκόλληση της κρούστας, μια τάση συγκρατήσεως ύδατος κάτω από την κρούστα, καθώς και πολύ ασθενή ή ακόμη και ανύπαρκτη ελαστικότητα της ψύχας ».

J. C. Moitinho de Almeida
εισηγητής δικαστής